

50
104

Nobiliss. ornatissimo que
CHRISTIANO CRUSIO
S. P. D
Christius

Litteras abs Te tam accurate scriptas
cum here recepissem, lectis eis sane
perdolui. Acrior enim incommodorum
tuorum sensus ad me ex eo pertinuit,
quod sic agis mecum, quem scias ultro
nimium amare litteras ac litteratos homi-
nes, invidere nemini, cupere prodesse
omnibus, nedum Tibi, et honestissimi in-
genii et amicitiae nomine mihi cognito.
Quod quantum in me fuerit et quam verum
studium, hinc recognoscas, licet. Fugi pa-
triam, reliqui caritatum, quibus move-
tur animus humanus, pignora, removi me
a rebus omnium expectatione melioribus

104
magis que Speciosis, compegi me in hanc
vitae academicae nassam, non ob aliud
certe, nisi ut cum litteris essem, nocerem
nemini, fierem que utilis utcunque multis.

Rursus ubi Spem eam considero, quam in
commendatione mea reliquam Te habere
demonstras, aegre est animo e conscientia
rerum mearum, quas tenues hac in urbe ad-
huc esse et infirmas, ignorare Te non sinit,
qui mecum fuit, usus. Necessariis autem
et amicis quam parum in me sit praesidii,
subinde vel solitudine admoneor: et vide-
mur profecto, ut sunt tempora, non cym-
bam, quam vellemus, praebere vectoribus po-
se, sed tanquam in naufragio vix tabu-
lam, quam quisque nactus est, tueri.

Ego vero, si fortuna pro expectatione esset, sic
agerem, ut non modo opera, consilium, auctori-
tas, ^{mea} in promptu omnibus haberentur, verum et-
iam uti domus et mensa paterent non con-
sanguineis magis, quam Tibi tuisque si-
milibus. Nunc ubi neque lar familiaris mi-
hi in Sicilia usquam neque focus est, quibus
vniis valere apud bonos debebam, auctori-
ta et gratia, ea adeo modica adeo inua-
lida esse credo, ut facile putem olim in adole-
scentulo maiora etiam apud externos fuisse.
Haec scribe primum, ut Te consolet, qui minus aegre
laturus es res aduersas, quas Tibi communes esse
cum plerisque, qui litterarum studia serio sectan-
tur, deprehendes: deinde, ut mihi venia sit
apud Te parata, si praestare non possim, quae
per se sunt fortuita. Si enim in me aut
nullus ea in re aut parum tempestiuus usus

fortassis fuerit, id nequaquam voluntatis,
 sed facultatis rerumque praesentium
 fieri vitio putabis. Nihil tamen se-
 cius, quam si eius rei in spem magnam,
 quod aliqui facere in talibus solent,
 Te adduxissem, et laborabo omni diligentia
 et videbo, si quis alicubi locus se aperiat,
 qui conveniat interea Tibi, dum erit recti-
 us. Crede mihi saepius de Te et cogita-
 tum est, et actum. Sed neque de his,
 quae frustra fuerant, verba facere consueve-
 ram, neque non male me habuit istud, cum Te
 viderem. Scis, quam in parvo versetur com-
 mendatio nostra, ex quo facilius multo et pluris
 coquum conducunt plerique, quam pueritiae
 magistrum. Tu interea optime feceris,
 si adversus quaeque incommoda animo forti
 obdures: te, quantum potes, contrahas, atque in
 omnes occasiones intentus circumspicias cui Te appli-
 ces. Nemone in urbe tam opulenta Te conuictorem sibi
 velit, quocum de literis conferat: non bibliopola saltem
 operam Tuam sibi conuocat, utilem sibi? Vbi quid erit,
 scribam. Vale. Lipsiae d. III Junii 1638 XXXVIII